

Arrest

nr. 311 731 van 26 augustus 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 14 augustus 2024

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN, loco advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Pashtoun origine. U bent geboren in 1998 in [K.], district Kama in de provincie Nangarhar waar u tot aan uw vertrek verbleef. U woonde daar samen met uw ouders en uw oudere broer [Y.]. Uw vader is ondertussen overleden (natuurlijke dood). U praktiseert de soennitische islam. U ging niet naar school. Verder hielp u af en toe uw moeder door haar naar de dokter te brengen en boodschappen te doen.

Voor uw vertrek uit Afghanistan werkte uw broer [Y.] voor de overheid. Hij was 13 jaar tewerkgesteld bij het Afghaans nationaal leger. Hij ontving er tevens de rang ‘breidmal’ (sergeant). In die hoedanigheid werkte hij in Helmand en enkele maanden voor de machtsovername is hij begonnen werken voor de commandotroepen in Kaboel. Uw broer had vier tot vijf soldaten ter zijn beschikking. Twee maanden voor de taliban de macht

overnamen in augustus 2021 werd uw broer bedreigd door de taliban. Ze wilden dat hij zijn werk bij het ANA opgaf. Uw broer belde u diezelfde dag en u kwam hem vergezellen in Kaboel. Jullie maternale oom regelde de reis. U vluchtte samen met u broer maar raakte hem kwijt in Iran. Toen u in Turkije aankwam, vertelde hij u dat hij gearresteerd was en gedeporteerd werd naar Afghanistan, waar hij nog een tijd ondergedoken verbleef. Na aankomst in België had u nog een keer contact met hem maar sindsdien weet u niet waar hij is.

U reisde via Pakistan en Iran naar Turkije en na een verblijf van 2,5 maanden, kwam u het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland, waar op 25 oktober 2020 uw vingerafdrukken werden geregistreerd. Na een verblijf van 20 dagen werd u naar Turkije teruggestuurd. U verbleef er ongeveer vijf dagen en reisde wederom naar Griekenland waar u op 7 februari 2021 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Na 20 dagen zette u uw reis verder via Macedonië en Servië, waar u anderhalve maand verbleef. Vervolgens reisde u via Italië en Frankrijk door naar België waar u aankwam op 21 november 2021 en uw verzoek om internationale bescherming indiende op 24 november 2021. DVZ deed in het kader van de Dublinregelgeving een aanvraag tot overname van uw verzoek aan Griekenland, dat weigerde.

Na uw vertrek, 3,5 maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, kwamen de taliban u thuis zoeken. Uw moeder vertelde hen dat u er niet was en ze gingen weg. Nadien kwamen ze niet meer terug.

Concreet vreest u bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat uw broer voor de vorige overheid gewerkt heeft als militair.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw broer, foto's van uw broer op zijn werk, een kopie van zijn bankkaart, een kopie van zijn badge en een kopie van zijn opleidingscertificaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban omdat uw broer bij de vorige overheid tewerkgesteld was als militair. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

U haalt aan dat uw broer breidmal (sergeant) was bij het Afghaans nationaal leger. Echter zijn er elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw broers militair profiel op de helling zetten. Eerst en vooral wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd doordat u er niet in slaagt het profiel van uw broer als sergeant (breidmal) bij het Afghaans nationaal leger aannemelijk te maken. U legt immers oppervlakkige verklaringen af over het werk van uw broer. Gevraagd alles te vertellen dat u zich maar kunt herinneren over zijn job zegt u eerst: "Mijn broer kreeg training in Kaboel, na enkele maanden training kreeg hij zijn job in Helmand provincie en dan in Nowruz Khan en dan in Kandahar." (CGVS, p 6). Aangespoord om verder te vertellen, stelt u dat hij daar 13-14 jaar gewerkt heeft (CGVS, p 6). U gevraagd naar de taken en verantwoordelijkheden van uw broer bij het leger, stelt u dat hij in de checkpost bleef en soms eens op patrouille ging buiten de checkpost (CGVS, p 6). U gevraagd meer te vertellen, stelt u dat u geen informatie heeft (CGVS, p 6). Over die checkpost kan u niets toevoegen. U hebt het uw broer of een ander familielid niet

gevraagd en u heeft hier geen specifieke reden voor (CGVS, p 7). Deze verklaringen overstijgen het algemene niet.

Voorts weet u niets over de rang van uw broer bij het leger. Gevraagd of uw broer altijd de rang van breidmal had, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p 6). U weet zelfs niet zeker of hij naast zijn taken als breidmal ook aan gevechten deelnam (CGVS, p 7). Het enige dat u weet is dat hij breidmal was en leiding gaf aan 4-5 mannen, maar over hen kan u ook niks meer vertellen (CGVS, p 6 en 9). U gevraagd hoe hij die rang heeft verkregen, verwijst u naar het feit dat u nooit in dat veld werkzaam was ter verklaring van uw uiterst beperkte kennis hieromtrent (CGVS, p 6). Een opmerkelijke vaststelling gezien u verklaart dat u zich vier jaar geleden zelf wou aansluiten bij het leger (CGVS, p 6), waardoor van u mag verwacht worden dat u de nodige stappen ondernomen zou hebben om meer informatie te vragen aan uw broer over zijn carrière bij het leger.

Verder weet u niets over zijn commandant, zijn collega's en operaties waaraan hij deelnam. U stelt dat hij 4-5 collega's had maar kent hun namen niet (CGVS, p 10). U gevraagd naar de operatie waaraan uw broer deelnam met de Amerikanen, stelt u dat uw broers stem hoorbaar is op een video op Youtube (CGVS, p 7). U hierover bevraagd, verklaart u iets onsamenhangends (CGVS, p 7). U gevraagd te vertellen over die operatie met de Amerikanen, stelt u dat u geen informatie heeft (CGVS, p 7). U gevraagd of uw broer ooit gewond is geraakt, stelt u dat er een mijn is ontploft naast uw broer en dat zijn arm zo gewond geraakte (CGVS, p 7). Gevraagd of er anderen gewond geraakten, stelt u eerst dat u het niet weet (CGVS, p 7). U even later gevraagd of er collega's gewond waren, stelt u dat er een collega stierf om daarna te zeggen dat die collega niet tijdens dat incident stierf (CGVS, p 8). U gevraagd naar die collega, kan u niets verklaren behalve dat hij afkomstig was van Kunar en een goede vriend was over wie uw broer constant praatte (CGVS, p 8). U gevraagd wat uw broer u vertelde over die collega, schaaft u uw antwoord bij en stelt u: "Hij praatte niet veel over hem, enkel dat ze goede vrienden waren en ze contacteerden elkaar altijd." (CGVS, p 8).

Bovendien weet u bitter weinig over zijn taken als breidmal bij de commando's. U gevraagd waarom hij naar de commando's overging, stelt u enkel dat hij zijn tarkhis (einde dienst) kreeg en naar de commando's wou (CGVS, p 8). U gevraagd naar zijn taken stelt u: "Daar kreeg hij training en ging uit met commando's ook." (CGVS, p 8). Meer dan dit weet u niet (CGVS, p 8). Ook over de tewerkstellingsplaats van uw broer legt u vage en tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u dat u niet weet waar precies in Helmand uw broer tewerkgesteld was (CGVS, p 8). In Kaboel zou hij in een trainingscentrum voor commando's werken (CGVS, p 8). U gevraagd meer te vertellen over dat trainingscentrum, komt u niet verder dan: "Ik heb niet veel info, er was een groot trainingscentrum voor commando's waar hij training kreeg." (CGVS, p 8). U gevraagd welk soort training hij kreeg, stelt u dat u het niet weet (CGVS, p 8). U gevraagd sinds wanneer hij in Kaboel gestationeerd was, stelt u: 4-5 maanden (CGVS, p 8). U hier verder over bevraagd, stelt u plots maar 2 maanden voor de machtsovername (CGVS, p 8). U gevraagd of hij 13 jaar werkte in Helmand en pas 2 maanden voor de machtsovername in Kaboel werkte, antwoordt u volledig naast de kwestie (CGVS, p 9). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, vage en algemene antwoorden weinig overtuigingskracht spreekt.

Daarnaast schieten ook uw verklaringen over het alibi dat jullie in het dorp voor [Y.] verschaften tekort. U geeft eerst aan dat de dorpingen al voor het incident wisten dat uw broer voor het leger werkte (CGVS, p 10). U gevraagd hoe ze dit te weten komen stelt u dat het gemakkelijk is om dit te weten te komen in uw dorp (CGVS, p 10). U gevraagd of uw familie het aan dorpingen vertelde, ontkende u dit, u wist niet hoe men het in het dorp te weten was gekomen (CGVS, p 10). U verder gevraagd wat uw familie antwoordde aan de dorpingen wanneer zij vroegen waar uw broer werkte, stelt u enkel: "mensen wisten over zijn job." (CGVS, p 10). Wanneer de vraag werd herhaald, stelt u plots: "We zeiden dat hij werkt voor leger en voor overheid." (CGVS, p 11). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, veranderde u uw antwoord en zeiden jullie enkel dat hij werkte, en voegde u toe dat niemand zich kan verstoppen, dat iedereen het zal weten, en dat veel mensen voor overheid werkten (CGVS, p 11). Het is echter opmerkelijk dat jullie als familie geen afspraken maakten om het werk van uw broer voor het leger geheim te houden, wat meestal wel het geval is gezien de Afghaanse veiligheidscontext (CGVS, p 11).

Aldus moet worden vastgesteld dat u helemaal niet kan uitweiden over uw broers werkzaamheden in het Afghaanse leger. Hoewel niet van u wordt verwacht dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw broer mag toch een zekere kennis verwacht worden over zijn concrete functies en activiteiten, zeker omdat dit werk aan de basis zou liggen van uw vlucht uit Afghanistan en jullie initieel ook samen het land verlieten. Uw verklaringen bleven echter zeer vaag en ontoereikend. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat u de tewerkstelling van uw broer in het Afghaans nationale leger geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

Verder schieten ook uw verklaringen over de gebeurtenissen waaraan u uw terugkeervrees ontleent tekort. Zo is het opvallend dat u zo goed als geen kennis heeft over de taliban die uw broer bedreigden. U gevraagd wie die taliban waren die uw broer bedreigden, stelt u: "Ze waren taliban." (CGVS, p 15). U gevraagd dit te specificeren, stelt u dat u hun namen niet kent (CGVS, p 15). U gevraagd wat zij deden bij de taliban, stelt u

dat uw broer u er niets over vertelde (CGVS, p 15). U dan gevraagd wat uw broer u vertelde, komt u niet verder dan: "Ik was thuis, hij belde me en zei dat taliban me bedreigde via telefoon dat is alles." (CGVS, p 15). U dan gevraagd hoe de taliban aan zijn telefoonnummer kwamen, stelt u dat u het niet weet (CGVS, p 15). U gevraagd hoeveel tijd uw broer zou krijgen om zijn werk te stoppen, stelt u wederom dat u het niet weet (CGVS, p 16). Deze vage verklaringen over de concrete bedreigingen aan jullie doen in deze verder afbreuk aan het geloof in uw asielrelaas.

Bovendien stelt u dat u niet weet hoe de taliban te weten kwamen dat uw broer [Y.] voor het Afghaans nationaal leger werkte (CGVS, p 16). U gevraagd of de taliban een probleem hadden met zijn werk in Helmand of met zijn werk bij de commando's, stelt u: "Ik weet het niet als die tijd hij problemen had of niet..." (CGVS, p 16). U gevraagd of collega's van uw broer ook problemen hadden met de taliban blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p 17). Wanneer u gevraagd werd waarom de taliban plots een probleem maakten van uw broer zijn carrière bij het Afghaans nationaal leger aangezien hij al 13 jaar tewerkgesteld was, komt u niet verder dan: "Ik weet niet over al die problemen, hij zou het weten maar heb het niet gevraagd..." (CGVS, p 17). Het is dan ook merkwaardig dat uw broer u omwille van deze problemen Afghanistan doet ontvluchten, uw reis naar België laat regelen om u hier internationale bescherming te doen aanvragen, maar tegelijkertijd u in het ongewisse laat over de precieze omvang van deze problemen. Zelf hebt u deze vragen ook niet gesteld. Uw desinteresse doet ook afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van uw eigen vrees.

Ook wat betreft uw eigen problemen waardoor u besloot het land te verlaten of de problemen (of situatie) van uw familieleden, overtuigen uw verklaringen niet.

Zo schetst u de veiligheidssituatie in uw dorp waarbij de overheid tot aan uw vertrek de bovenhand had (CGVS, p 12). Er waren per uw verklaring geen taliban aanwezig in uw dorp en geen enkele dorpeling was aangesloten bij een talibangroepering, sterker nog, in uw dorp werkten veel dorpelingen voor de overheid en zij ondervonden volgens u geen probleem omwille van hun werk (CGVS, p 11, 12 en 13). Zelf werd u voordien niet persoonlijk bedreigd door de taliban en u heeft voor dit incident ook nooit problemen met deze groepering gehad (CGVS, p 13, 16 en 17). Aan uw directe vluchtaanleiding, de bedreiging die uw broer telefonisch zou gekregen hebben, kan zoals hierboven blijkt evenmin geloof worden gehecht. Een persoonsgerichte vrees voor vervolging is hier dan ook niet vastgesteld.

Tenslotte is het ook verrassend dat uw familie geen problemen meer ondervonden heeft van de taliban na het vertrek van u en [Y.]. Uw moeder bleef in jullie huis wonen en op een schijnbaar gemoedelijk bezoek van de taliban na, dat pas 3, 5 maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond, gebeurde er niets (CGVS, p 4, 12 en 17). Meer dan vragen aan uw moeder waar haar zonen waren gebeurde er niet (CGVS p. 17, 18). Ook de problemen die [Y.] na jullie vertrek gekend zou hebben, overtuigen niet. Zo stelt u aanvankelijk tijdens het persoonlijk onderhoud dat u uw broer sinds Iran bent kwijtgeraakt (verklaringen DVZ; CGVS, p 4 en 18). Om verder tijdens het onderhoud te zeggen dat u, toen u in België was aangekomen, één maal contact hebt gehad met hem en te weten bent gekomen dat hij terug in Afghanistan was (CGVS, p 18). U hierover bevraagd, vertelt u dat uw broer gearresteerd was en gedeporteerd werd naar Afghanistan toen u al in Turkije was (CGVS, p 18). Het feit dat uw broer zelf is teruggekeerd naar jullie regio van herkomst toen u in Turkije was, ondermijnt echter uw eigen vrees voor vervolging gezien jullie initieel samen waren gevlucht voor de taliban omdat ze zowel uw broer als zijn familieleden hadden bedreigd. Het is bijgevolg onaannemelijk dat u en uw broer gevlucht zijn om dezelfde reden maar dat uw broer toch naar de regio terugkeerde en blijkbaar nog enige tijd in Afghanistan is gebleven (CGVS, p 17 en 18). U verklaarde immers de laatste keer contact te hebben gehad met uw broer na aankomst in België, dus rond november 2021 en dat hij toen was ondergedoken in Afghanistan. Ook klopt uw verklaring over jullie vertrekmoment niet met informatie uit uw DVZ dossier (zie DVZ reisroute + zie Dublinluik). Volgens uw verklaringen zijn u en uw broer twee maanden voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021 vertrokken, dus rond juni 2021 (CGVS, p 12). Uw vingerafdrukken werden echter in Griekenland geregistreerd op 25 oktober 2020. Aangezien u stelt dat uw broer zich nog in Afghanistan bevond toen u in België aankwam en dat u weet dat hij al gedeporteerd werd naar Afghanistan toen u nog in Turkije was (CGVS, p 18), kan hieruit afgeleid worden dat uw broer zich minstens van september 2020 tot en met november 2021 in Afghanistan bevond, dus ook nog na de machtsovername door de taliban. Hoewel u beweert dat hij onderdook is het opmerkelijk dat hij niet sneller weer het land verliet, gezien de ernstige dreiging voor hem door de taliban.

Ter zake dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaarde problemen van u en uw familie met de taliban omwille van het werk van uw broer.

De documenten die u hebt voorgelegd van uw familie zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van het CGVS inzake uw asielmotieven in positieve zin kunnen wijzigen. De taskara's van u en uw broer bewijzen enkel jullie identiteit wat in deze niet noodzakelijk betwist wordt. De kopieën van de badge van uw broer, die overigens vervallen is in 2019 (zie vertaald document), de bankkaart en het certificaat van een opleiding die hij gevolgd heeft waarmee u zijn werk bij ANSF wil staven, lijken hoogstens te kunnen bevestigen dat de erop

vermelde persoon in het verleden dergelijke activiteiten heeft ontplooid. Aangezien u geen originele documenten kon voorleggen maar enkel kopieën van ondermaatse kwaliteit, kon de authenticiteit ervan niet nagegaan worden (zie vertaald document). U slaagt er bovendien niet in aan te tonen dat deze stukken daadwerkelijk aan uw broer toebehoren. Zo brengt u – naast uw gebrek aan kennis- ook geen begin van bewijs van de familiale band met deze persoon aan (CGVS, p 15). Ook legt u vage en tegenstrijdige verklaringen af omtrent de documenten die u hebt neergelegd. Op elk van de aangebrachte foto's kan u slechts uw broer in een voor u onbekende omgeving aanduiden, maar u kan niet situeren in welke context ze werden genomen (CGVS, p 14). Wanneer u gevraagd wordt of u informatie vroeg aan iemand over wat er in de documenten staat, antwoordt u: "Neen, wie zou ik vragen?" (CGVS, p 14). U gewezen op uw moeder, broer, iemand die dit geweten zou hebben, stelt u plots dat uw broer u het vertelde (CGVS, p 14). U gevraagd wat uw broer u vertelde, komt u niet verder dan: "Wanneer hij thuiskwam had hij ID kaart mee en hij zei: dat is mijn ID kaart." (CGVS, p 14). U gevraagd waar uw broer zijn werkdocumenten bewaarde, stelt u: "in zijn zak." (CGVS, p 14). Wanneer het CGVS zich dan verwondert waarom u uw familie moest vragen deze documenten op te sturen aangezien u en uw broer initieel samen gevlucht zijn, stelt u opeens dat uw broer al zijn documenten thuis heeft achtergelaten (CGVS, p 14 en 15). De herkomst van de voorgelegde documenten is dan ook onduidelijk. Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde, indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf kunnen documenten de ongeloofwaardigheid van verklaringen niet herstellen. Tot slot moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude") blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk documenten bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw herkomst te herstellen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u ook internationale bescherming heeft gevraagd in Griekenland, maar dat u de procedure daar niet heeft verder gezet. U verklaart immers al kort na het indienen van uw verzoek daar Griekenland te hebben verlaten. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij internationale bescherming vraagt en de procedure volgt, zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u Griekenland al snel verliet doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar

anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings.

Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a)

de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een

tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals:

het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 14 augustus 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 2 februari 2024.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Allereerst moet worden opgemerkt dat verzoeker, tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 maart 2022, verklaarde dat hij verscheidene Europese lidstaten doorkruiste (Griekenland, Italië en Frankrijk) en dat de aan de Raad voorgelegde stukken aantonen dat hij reeds in Griekenland een verzoek om internationale bescherming indiende alvorens een dergelijk verzoek België in te dienen. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en dat hij het resultaat van het onderzoek van dit verzoek afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan. Waar verzoeker stelt dat het loutere feit dat hij door verschillende Europese landen reisde op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat hij geen nood heeft aan een internationale beschermingsstatus moet worden gesteld dat verweerder verzoekers relaas wel degelijk in aanmerking heeft genomen en heeft uiteengezet waarom het niet geloofwaardig wordt geacht. Verweerder heeft het verzoek om internationale bescherming niet afgewezen op grond van het enkele feit dat het niet zo snel als mogelijk werd gedaan. Verzoekers betoog hieromtrent is dan ook niet dienend.

Verzoeker houdt in wezen voor dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te zullen lijden omdat zijn broer, Y.S., onder de vroegere regering, tewerkgesteld was bij het Afghaans nationaal leger. Hij bracht ook tal van documenten aan waaromtrent hij stelt dat deze op zijn broer betrekking hebben. Daargelaten de vraag of de aangebrachte documenten authentieke stukken zijn – verweerder heeft er immers met verwijzing naar bronnenmateriaal terecht op gewezen dat er in Afghanistan veel corruptie is en er gemakkelijk valse of vervalste stukken kunnen worden verkregen – laten deze stukken niet toe met zekerheid een verwantschapsband tussen verzoeker en de persoon die erop staat afgebeeld of die erin wordt vermeld vast te stellen. Verzoekers betoog dat de door hem aangebrachte documenten bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming dienen te worden betrokken, hetgeen werd gedaan, laat hier niet anders over denken. Verzoeker betwist ook niet dat hij weinig informatie kon verstrekken omtrent het precieze takenpakket dat de man waarvan hij stelt dat het zijn broer is zou hebben gehad. Hij kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat het feit dat Y.S. gebonden is door een beroepsgeheim en dat hij zelf niet geletterd is een verantwoording kan

vormen voor zijn onwetendheid. Verweerder informeerde immers niet louter naar gegevens die onder enig beroepsgeheim zouden kunnen vallen en ook van iemand die niet naar school is geweest mag worden verondersteld dat deze basisinformatie omtrent de professionele activiteiten van een nauwe verwant, die bovendien blijkbaar de enige kostwinner was, kan geven. Zelfs indien evenwel zou moeten worden aangenomen dat de persoon op wie de door verzoeker voorgelegde stukken betrekking hebben effectief zijn broer is en deze actief was in het Afghaans nationaal leger voordat de taliban de macht overnamen, dan nog moet worden gesteld dat hieruit niet automatisch kan worden afgeleid dat hij zelf een risico op vervolging loopt. Hier dient te worden benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten. Er is wel sprake van een aantal individuele gevallen waar een verwantschapsband met een lid van overheidspersoneel een rol speelde bij het optreden van de taliban (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, blz. 56-65; Afghanistan Country Focus van december 2023, p. 62-63; EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, blz. 26-29). Familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of buitenlandse troepen kunnen in bepaalde gevallen een gegronde vrees voor vervolging hebben, maar het komt hen dan toe om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat zij omwille van hun familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten worden of zullen worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land of regio van herkomst. Verzoeker maakt dit niet aannemelijk. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker weliswaar voorhoudt dat zijn broer hem meedeelde dat hij telefonisch werd bedreigd en dat de bedreigingen ook waren gericht aan de familieleden, maar zijn relaas kan niet overtuigen. Verzoeker stelt immers ook dat zijn broer, na deze bedreiging, besliste om, samen met hem, uit Afghanistan te vertrekken en situeert hun vertrek in de periode mei/juni 2021 (cf. gehoorverslag dd. 7 maart 2022, blz. 12). Aangezien uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers vingerafdrukken op 25 oktober 2020 en op 7 februari 2021 werden genomen in Griekenland en hij niet verklaarde naar Afghanistan te zijn teruggekeerd, kan hij onmogelijk in de periode mei/juni 2021 uit dat land zijn vertrokken. Het is dan ook niet geloofwaardig dat hij in deze periode samen met zijn broer uit Afghanistan vertrok omwille van bedreigingen die ook aan hem zouden zijn gericht. Aangezien verzoeker meermaals aangaf dat hij een tweetal maanden voor de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, Afghanistan verliet (zie ook. gehoorverslag dd. 5 april 2023, blz. 9 en blz. 12) en dit vertrek een grote impact op zijn leven moet hebben gehad kan hij niet geloofwaardig stellen dat hij *“zich mogelijk vergist heeft wat betreft het vertrekmoment uit Afghanistan”*, omdat sommige herinneringen sterker worden en andere zwakker. Verzoeker weigert duidelijk, ook nadat werd aangetoond dat zijn uiteenzetting inzake het tijdstip van zijn vertrek niet met de voorliggende informatie uit Griekenland in overeenstemming te brengen is, de waarheid te vertellen en beperkt zich tot goedkope uitvluchten. In casu kan bovendien, hoe dan ook, niet worden aangenomen dat verzoeker zou worden gevisieerd door de taliban om via hem zijn broer te treffen of hem ertoe te brengen zijn broer te overtuigen zijn beroepsactiviteit stop te zetten, aangezien niet blijkt dat Y.S. nog als militair werkte op het ogenblik dat verzoeker de bedreigingen situeert. In dit verband merkt de Raad op dat de meest recente door verzoeker aangebrachte kaart van het Afghaans nationaal leger die Y.S. zou hebben toebehoord slechts geldig was tot *“16/10/1398”* (wat overeenstemt met 6 januari 2020 in de Gregoriaanse kalender) en er geen stukken zijn waaruit kan worden afgeleid dat deze persoon later nog als militair bij enige dienst was tewerkgesteld. Volgens verzoekers uiteenzetting besliste verzoekers broer daarenboven, om samen met hem te vertrekken, zodra hij één telefonische bedreiging ontving, wat impliceert dat hij, indien hij nog als militair werkte, dadelijk stopte met zijn activiteiten voor de overheid en gevolg gaf aan de vraag van de taliban (cf. gehoorverslag dd. 5 april 2023, blz. 13 en blz. 16). Het is ook volstrekt onwaarschijnlijk dat de taliban verzoeker, mede gelet op zijn verklaring dat zijn broer onmiddellijk gevolg gaf aan hun vraag, meer dan drie jaar na de machtsovername zouden viseren omdat hij een verwant zou hebben gehad die voor de vroegere overheid zou hebben gewerkt. De Raad neemt tevens in aanmerking dat, zoals verweerder terecht heeft aangegeven, niet blijkt dat verzoekers verwanten die in Afghanistan bleven echt problemen hebben met de taliban. Verzoekers betoog dat de taliban, meer dan drie maanden na zijn vertrek, nog naar hem en zijn broer zouden hebben geïnformeerd is niet meer dan een ongestaafde bewering en het feit dat personen naar hem informeren houdt niet zonder meer in dat zij kwade bedoelingen hebben. Zijn bewering dat de rest van zijn familie in Afghanistan geen problemen heeft omdat er onder deze familieleden geen mannen zijn laat ook niet toe te besluiten dat indien er wel mannelijke leden zouden zijn deze wel problemen zouden ondervinden.

Verzoekers toelichting dat hij niet de kans had om uitgebreid met zijn broer te spreken omtrent de problemen die hij zou hebben gehad – terwijl hij nochtans beweert dat hij samen met zijn broer reisde en er dus tijd was om de problemen te bespreken – en dat hij op vraag van zijn broer is vertrokken leiden niet tot een ander besluit.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Er moet worden gesteld dat niet blijkt waarom verzoeker meent dat het standpunt dat werd ingenomen door de VN mensenrechtencommissaris, Michelle Bachelet, omtrent de problemen in Panjshir, de situatie van de vrouw en van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en haar verwijzing naar de humanitaire crisis in dat land in casu dienstig zijn. Verzoeker is een man, hij is niet afkomstig uit de provincie Panjshir en gaf nooit aan te behoren tot een etnische of religieuze minderheidsgroep. Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg en van een strikte interpretatie van de sharia, maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 38). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers verwijzing naar oudere verslaggeving wijzigt hier niets aan. Door erop te wijzen dat steeds moet worden uitgegaan van de meest recente informatie toont verzoeker niet aan dat er onvoldoende inlichtingen zijn om de nodige risico-inschatting te maken of dat verweerders vaststellingen niet langer steun vinden in de meest recente informatie omtrent de situatie in Afghanistan. Tevens kan nog worden geduïd dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsvername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 30 mei 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die gericht waren tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31-35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz. 110-115). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

M. CLAESEN

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. DE BOECK